

Hannu Mustakallio

Historiallinen katsaus

*Lestadiolaisten ylioppilaskodin 60-vuotisjuhla
Helsingin tuomiokirkon krypta 24.10.2009*

Rakkaat ylioppilaskodin entiset ja nykyiset asukkaat sekä muut ystävät!

Tänä vuonna monet yhteisöt ovat viettäneet juhluvuottaan. Helsingin hiippakunta on täyttänyt 50 vuotta ja Kuopion hiippakunta 70 vuotta. Oulun yliopisto aloitti toimintansa 50 vuotta sitten (1959) ja Joensuun korkeakoulu, sittemmin yliopisto 40 vuotta sitten (1969). Tänä meillä on ilo olla yhdessä koolla Lestadiolaisten ylioppilaskodin 60-vuotisjuhlassa. Aloittihan ylioppilaskotimme toimintansa huoneistossaan Vironkatu 7 C 4 syyskuun 1. päivänä 1949.

Näin Helsingissä toimivien kristillisten ylioppilaskotien joukkoon liittyi syksyllä 1949 lestadiolaisen herätysliikkeen piirissä perustettu opiskelijakoti. Teologian ylioppilaiden kodiksi yli suuntarajojen tarkoitettu Konvikti oli aloittanut toimintansa jo vuonna 1920. Heränneiden ylioppilaskoti oli puolestaan syntynyt vuonna 1928, ja sekin oli tarkoitettu etupäässä teologian ylioppilaille.

Lieneekö keskuudessamme enää Laestadiolaisten ylioppilaskodin ensimmäisiä asukkaita 60 vuoden takaa, syksyltä 1949? Hehän ovat nykyisin vähintään kahdeksankymmenen vuoden kunnioitettavassa iässä. Yksi ensimmäisistä asukkaista pyysi minua tuomaan tähän juhlaan henkilökohtaisia terveisiä. Hän on Joensuussa asuva T. Ilmari Haapalainen, monille tuttu virsitohtori, joka ilmaantui yllättäen tällä viikolla vastaanotolleni Joensuun teologiseen tiedekuntaan.

Täällä on varmaan entisiä asukkaita eri vuosikymmeniltä. Jotta saisimme siitä likimääräisen kuvan, pyydän niitä nousemaan ylös, jotka asuivat Lestiksessä 1950-luvulla – 1960-luvulla – 1970-luvulla – 1980-luvulla – 1990-luvulla – 2000-luvulla. Eri asumisvuosikymmenistä huolimatta me olemme yhtä ja samaa joukkoa. Ylioppilaskodilla on asumiskauden jälkeenkin ollut huomattava merkitys meidän itse kunkin elämässä, ehkä perheissämme. Siksi on hyvä, että voimme tänään muistella Lestis-kotia ja siinä viettämiämme vuosia.

Monella meistä voi olla suhteellisen kapea näkökulma ylioppilaskotiimme. Meillä on omat muistomme ja kokemuksemme niiltä vuosilta, jolloin olimme itse osa Lestis-yhteisöä. Samalla tietomme edellisten ja seuraavien asukaspolvien elämästä voivat olla vähäisiä. Tämä on tietysti aivan luonnollista. Kunkin opiskelijapolven tai vuosittaisen asukkaiden joukon yksittäisistä kokemuksista muodostuu ylioppilaskodin yhteinen historia. Siksi jokaisen pitäisi saada olla esittämässä omia kertomuksiaan. Tämä juhlapäivä tarjoaa siihen erilaisia mahdollisuuksia. Omasta puolestani olen jo kauan ollut kokoamassa tätä yhteistä kertomusta, ylioppilaskotimme historiaa mutta sen valmistuminen ei ole vielä näköpiirissä.

Ylioppilaskodin avaamiseen johtanut kehitys lähti liikkeelle, kun helmikuun 10. päivänä 1948 Elsa Huhtalan, sittemmin Lohen kotona Hämeentiellä kokoontui viisi naista ja seitsemän miestä perustamaan lestadiolaisten oman ylioppilaskodin kannatusyhdistystä. Heidän joukossaan olivat teologian ylioppilaat Erkki Jokela, Anna-Maija Raittila ja Pekka Raittila, pastori Risto Pyysalo sekä teologian lisensiaatti Ilmari Soisalon-Soisalo. Kokous, jonka oli kutsunut koolle tohtori Mirjami Harjama, päätti perustaa Laestadiolaisten Ylioppilaskodin Kannatusyhdistys -nimisen yhdistyksen.

Yhdistyksen tarkoituksena oli perustaa Helsinkiin ylioppilaskoti etupäässä teologian ylioppilaita varten sekä tukea sitä aatteellisesti ja taloudellisesti, niin kuin ensimmäisissä säännöissä todettiin. Yhdistyksen perustamiseen liittyvän sopimuskirjan allekirjoitti kuusi läsnäolijaa.

Ylioppilaskodin perustamishankkeessa olivat nuoret opiskelijat hyvin edustettuina. Perustajajäsenistä Erkki Jokela oli tuolloin 23-vuotias, Anna-Maija Raittila vasta 19-vuotias ja Pekka Raittila 24-vuotias.

Yhdistykselle valittiin johtokunta, joka järjestäytyi samana iltana. Puheenjohtajaksi tuli 30-vuotias sairaalapastori Ilmari Soisalon-Soininen. Yhtenä johtokunnan jäsenenä oli kansanedustaja Martti Miettunen, joka oli myös maalaisliiton puoluesihteerinä. Kannatusyhdistys merkittiin virallisesti yhdistysrekisteriin kahden kuukauden kuluttua, 10. päivänä huhtikuuta 1948.

Lestadiolaisten ylioppilaskodin tosiasialliset juuret olivat 1940-lukua kauempana, ehkä jopa 1910-luvulla. Anna-Maija Raittila sijoitti ne juhlarunossaan kymmenen vuotta sitten kolmikymmenluvulle:

*Mitä he odottivat Jumalan edessä,
nuo ensimmäiset äidit?
Nuo jotka kolmekymmenluvulla raivasivat
pienen helsinkiläiskeittiönsä
pöydänkulman tilaa
vielä yhdelle pojalle, samalta pohjoisen kylältä tulleelle
kuin edellinenkin, tottahan nyt, kun papinkouluun,
elävän kristillisyyden lapset...*

Johtokunta ryhtyi heti suunnittelemaan ylioppilaskodin perustamiseen liittyvää tiedotustoimintaa ja varainhankintaa. Suunnitelmiin kuului, että ylioppilaskoti saisi tuloja muun muassa vanhoillislestadiolaisten pappien veljesverosta sekä kirkoissa ja seuroissa kerättävistä kolehdeista. Tältä osin suunnitelmat toteutuivatkin. Pappien veljesveron tilityksiä tuli ylioppilaskodille ennen muuta pohjoisen rovastikunnista 1950- ja 1960-luvuilla.

Johtokunta päätti kääntyä myös Suomen Rauhanyhdistysten Keskusyhdistyksen (SRK) puoleen ja pyytää ylioppilaskodille suurten seurojen kolehtia. Pyrittiinpä taloudellista kannatusta hankkimaan myös Amerikassa asuvilta lestadiolaisilta kristityiltä. Kumpikaan suunnitelma ei näy tuottaneen toivottua tulosta. Myöhemmin taloudellista tukea kyllä saatiin sekä SRK:lta että yksittäisiltä rauhanyhdistyksiltä, joita liittyi myös kannatusyhdistyksen jäseniksi. Lisäksi varoja ruvettiin hankkimaan muun muassa panemalla toimeen yleisiä keräyksiä ja pitämällä myyjäisiä. Myyjäisissä kaupattiin muun muassa taiteilija Martta Taipaleen suunnittelemaa ja painamia esiliinoja.

Erityisesti naiset olivat näissä hankkeissa toimeliaita.

Kymmenvuotishistoriikissaan *Maitojyvä*-lehdessä kodin asukkaisiin kuulunut Esko Häkli totesikin: ”Kun näin jälkikäteen katselee alkuvaihetta, pistää silmään naisten suuri osuus kodin syntyyn. Aloite oli heidän, ja heidän tarmokas toimintansa kantoi todella kauniin hedelmän.” Useiden uskonnollisten liikkeiden karismaattisessa alkuvaiheessa naisilla on todettu olleen merkittävä rooli, joka on kuitenkin myöhemmin heikentynyt tai kuihtunut kokonaan pois. Ylioppilaskotimme historiassa tämä naisten vahva panos on ollut näkyvissä koko ajan.

Johtokunnan puheenjohtajana toiminut Ilmari Soisalon-Soininen muisteli 20 vuotta sitten ilmestyneessä *Maitojyvä*-lehdessä olleensa itse yhdistyksen

perustamisvaiheessa vähemmän toiveikas: ”Olin vakuuttunut siitä, että emme pystyisi saamaan tarpeeksi varoja toiminnan aloittamiseksi.”

Toukokuussa 1948 ylioppilaskodin kannatusyhdistys sai ensimmäisen testamentin neiti Hanna Vartiaiselta. Hänen Oulunkylässä sijaitsevan maapalstansa oli määrä siirtyä hänen kuolemansa jälkeen ylioppilaskodin omaisuudeksi. Ilmari Soisalon-Soinisen mukaan ylioppilaskoti perustettiin oikeastaan vastaanottamaan tämä lahjoitus. Ylioppilaskoti ei kuitenkaan koskaan päässyt osalliseksi tästä testamentista.

Marraskuusta 1948 alkaen johtokunnan edustajat rupesivat selostamaan myös vanhoillislestadiolaisuuden äänenkannattajassa *Siionin Lähetyslehdessä* suunnitelmia saada ”kristityille” oma ylioppilaskoti Helsinkiin. Pääkaupungin opiskelevan nuorison keskuudessa kokoontunut ”lauantaiseura” vaikutti ylioppilaskotihankkeen liikkeelle lähtöön. Sananpalvelijoiksi aikovat ylioppilaat tarvitsivat mahdollisimman läheistä uskovien yhteyttä, lehdessä todettiin. Ylioppilaskodin oli määrä vapauttaa lestadiolaiset opiskelijat asuntohuoilta, jotka maailmansodan jälkeisessä Helsingissä olivat lähes ylitsepääsemättömiä. Samalla tilat tarjoaisivat mahdollisuuden nuorten kokoontumiseen ja seurojen pitoon.

Ensimmäisen vuosikokouksensa kannatusyhdistys piti helmikuussa 1949. Uudeksi jäseneksi johtokuntaan tuli muiden muassa teologian ylioppilas Pekka Raittila, joka valittiin varapuheenjohtajaksi. Hänen johtokuntakautensa jäi kahden vuoden pituiseksi, vaikka hänellä olikin ylioppilaskodin piirissä muuten merkittävä asema 1980-luvulle saakka.

Huhtikuussa 1949 yhdistykselle tarjoutui mahdollisuus hankkia seitsemän huonetta ja keittiön käsittävä osake Vironkatu 7:stä. Johtokunta joutui kuitenkin toteamaan, etteivät suunnitellut lainansaantirytykset olleet onnistuneet. Johtokunta kääntyi tämän jälkeen vanhoillislestadiolaisuuden piirissä sosiaalista toimintaa Amerikan dollarien ja kahvipakettien avulla harjoittaneen yhdistyksen Pohjois-Suomen Orpokotiyhdistyksen puoleen, joka myönsi kannatusyhdistykselle halpakorkoisen lainan huoneiston ostamista varten. Johtokunta päätti ostaa tarjolla olleen asunto-osakkeen kahdella miljoonalla markalla, joka on nykyrahassa 75 700 euroa. Samoihin aikoihin johtokunta tilasi 200 kiloa erityistä ”Orpokoti”-kahvia myytäväksi ylioppilaskodin hyväksi.

Kahvi oli sodanjälkeisen niukkuuden keskellä merkittävä tulonlähde monille yhteisöille, jotka olivat päässeet osallisiksi Amerikan-avusta.

Elokuussa 1949 johtokunta teki ylioppilaskodin tulevaisuuden kannalta kauaskantoisia päätöksiä. Kokoontuessaan ensimmäistä kertaa Vironkadulla se valitsi kodin emännäksi neiti Hilma Jokelan, joka oli toiminut Lammin osuuskaupan ravintolan emäntänä, ja apuemännäksi neiti Sylvi Salmen Tuuloksesta.

Kotiin oli hakenut 24 opiskelijaa, joista valittiin kahdeksan naista ja yhdeksän miestä. Väitöskirjaansa valmistelevalta teologian kandidaatti (lisensiaatti) Hannes Leinosesta tuli kodin ensimmäinen isäntä, joka piti yllä sotilaallista järjestystä. Hänen huonettaan kutsuttiinkin ”komentokämpäksi”. Ylioppilaskotien joukossa olivat Erkki Vaaramo, Lauri Impiö, Yrjö Karanko, Antti ja Mikko Jokela, Ilmari Haapalainen, Taimi Lohi ja Eila Kaivola. Teologien osuus asukkaista ei muodostunut niin keskeiseksi kuin alun perin oli suunniteltu. Ensimmäisenä syksynä heitä oli kahdeksan 18:sta ja toisena seitsemän 19:sta. Asukkaiden lisäksi ylioppilaskoti rupesi pitämään ulkopuolisia ruokavieraita, jotka toivat oman lisänsä kodin talouteen. Ruokailijoiden koko vahvuus nousi kohta 60 henkeen.

Koti aloitti siis varsinaisen toimintansa syyskuun alussa 1949. Avajaiset ja tupaantuliaisseurat pidettiin syyskuun 24. päivänä. Läsnä oli asukkaiden lisäksi

teologisen tiedekunnan opettajia, kirkkohallituksen ja muiden ylioppilaskotien edustajia sekä muita kodin ystäviä.

Ylioppilaskodin hallinnon lisäksi kodin toiminnasta ovat vastanneet asukkaiden omat luottamushenkilöt, opiskelijaisännät, myöhemmin myös opiskelijaemännät.

Opiskelijaisännän valinta todettiin ensimmäisen kerran johtokunnassa toisen vuoden alkaessa syyskuussa 1950. Luottamustehtävä uskottiin ylioppilas Erkki Jokelalle, Hannes Leinosen adjutantille, jota seurasi Yrjö Karanko seuraavan vuoden alussa.

Perustamisvaiheen rohkeisiin ratkaisuihin kuului ylioppilaskodin laajentaminen lokakuussa 1951. Johtokunta hankki Vironkatu 7 E 15:n osakkeet 4,7 miljoonalla markalla eli noin 134 000 nykyeurolla. Uuden huoneiston hankinta rahoitettiin samansuuruisella lainalla, jonka myönsi Reisjärven Osuuskassa ja jonka takaajaksi tuli orpokotiyhdistys.

Ylioppilaskodin laajeneminen lisäsi asukaspaikkojen määrän lähes kaksinkertaiseksi entiseen verrattuna. Vuonna 1952 kodissa oli 18 erikokoista huonetta, joista kolme oli varattu henkilökunnan käyttöön ja yksi toimi vierashuoneena puhujien ja muiden pääkaupungissa käyvien ystävien varalle. Vuokrien todettiin olevan keskimääräistä opiskelijoiden kustannustasoa huokeampia. Tämä opiskelijaedullinen taso on pystytty säilyttämään tähän päivään saakka.

Alusta lähtien ylioppilaskodin taloudenpidossa noudatettiin periaatetta, jonka mukaan opiskelijoilta saadut vuokratuotot käytettiin vain juoksevien menojen kattamiseen. Osalle opiskelijoista voitiin myöntää huojennuksia asumiseen eli koko- tai puolistipendejä. Ylioppilaskodilla oli alkuvaiheessa kyllä kannettavanaan melkoinen lainataakka, mutta sitä pystyttiin säännöllisesti keventämään muilla tuotoilla. Näitä tuli lahjoitusten ohella jäsenmaksuista, kesäajan majoitustoiminnasta ja kustannustoiminnasta.

Talousasioissa puheenjohtajan tukena oli johtokunnan kokouksiin lähes säännöllisesti osallistunut ministeri Martti Miettunen, joka hoiti muun muassa osuuskassajärjestön keskeisiä luottamustehtäviä. Kodin lainajärjestelyissä ja yhteydenpidossa opiskelija-asumisen kannalta tärkeään sosiaaliministeriöön Miettusen suhteet olivat kullanarvoiset.

Miettusestahan tuli 1950-luvulla kestopäälliköksi, joka istui lähes jokaisessa hallituksessa. Suomessa ei varmasti ole ollut toista ylioppilaskotia, jonka johtokunnan jäseniin olisi kuulunut valtiovarainministeri. Niin kuin tiedämme, ylioppilaskotimme liittyy myös Suomen idänpolitiikan huomiota herättäneisiin vaiheisiin. Tasavallan presidentin tehtäviä tämän Amerikan-matkan aikana syksyllä 1961 hoitanut pääministeri Miettunen sai tiedon Neuvostoliiton Suomelle lähettämästä nootista kesken ylioppilaskodin johtokunnan kokouksen 30. lokakuuta. Ensimmäinen puhelinsoitto sai Miettusen ilmeensä vakavaksi, mutta hän istui edelleen kokouksessa. Ilmari Soisalon-Soininen muistelee: ”Pian puhelin soi toisen kerran. Taas hän tuli takaisin ja istui vielä hetken joukossamme, mutta ilmoitti sitten, että hänen täytyy lähteä. Kun saattelin häntä, hän sanoi minulle, että nyt on erittäin vakava tilanne edessä.”

Poikkeuksellista Laestadiolaisten ylioppilaskodissa oli myös se, miten kustannustoiminnasta tuli erittäin merkittävä osa varainhankintaa. Keväällä 1950 ylioppilaskoti päätti toimittaa oman julkaisun, jonka toimituskuntaan valittiin Siionin Lähetyslehden päätoimittaja, kirkkoherra Paavo Viljanen, Ilmari Soisalon-Soininen, Hannes Leinonen, Pekka ja Anna-Maija Raittila sekä Yrjö Karanko. Julkaisun levikkipäälliköksi pyydettiin prosenttipalkalla ylioppilas Lauri Impiö. Sen nimeksi tuli Laestadiuksen saarnaan sisältyvän kielikuvan mukaan *Maitojyvä*, joka hyvin sopi

kypsymisessään keskeneräisen yrityksen ja nuorten ylioppilaiden toiminnan tunnukseksi, kuten Pekka Raittila 20 vuotta sitten muisteli.

Kun ensimmäisen Maitojyvän painokseksi määrättiin 15 000 kappaletta ja se sisälsi myös ”kristittyjen liikemiesten” ilmoituksia, oli kysymys taloudellisesti todella merkittävästä hankkeesta, jonka avulla voitiin ruveta lyhentämään velkoja jo syksystä 1950 lähtien. Esimerkiksi vuonna 1952 Maitojyvän nettotuotto oli noin 300 000 mk (8 400 nykyeuroa). Lehden levittäminen, josta ”Maitojyvä-pojat” Lauri Impiöstä ja Pekka Väliatalosta alkaen vastasivat ympäri Suomea järjestetyissä seuroissa, oli myös ylioppilaskodin tehokasta PR-toimintaa. Tästä Lauri Impiö esitti värikkäitä kuvauksia Maitojyvän juhlanumerossa 20 vuotta sitten.

Ylioppilaskodin taloudenpidon tärkeisiin tekijöihin kuului 1970-luvulle saakka myös kesähotellitoiminta. Vuonna 1952 molemmat huoneistot luovutettiin olympiavieraiden, muun muassa Taiwanin urheilujoukkueen käyttöön. Olympiamajoituksen aikaisesta toiminnasta vastaamassa oli kuukauden ajan kodin henkilökunnan lisäksi myös asukkaita, muiden muassa Antti Jokela ja Yrjö Karanko.

Ylioppilaskodin kasvamisessa hyvin toimivaksi liikeyritykseksi mutta myös kodin hengen luomisessa oli keskeinen rooli emännäntoimeen kolmen vuosikymmenen aikana kokosydämisesti antautuneella Hilma Jokelalla. Hän oli Jumalan lahja ylioppilaskodille, niin kuin Ilmari Soisalon-Soininen on todennut. Hänellä oli aloitekykyä ja psykologista silmää, käytännön taitoja sekä taloudellista asiantuntemusta. Tästä kaikesta me hänen kanssaan tekemisissä olleet yhdessä myöhempien päättäjien ja asukkaiden kanssa olemme suuresti kiitollisia.

Ylioppilaskotimme lähti siis 1940-luvun lopulla liikkeelle tyhjältä, mutta selviytyi kaikista alkuvaikeuksistaan. Sen ensimmäinen kymmenvuotiskausi oli innostunutta ja laaja-alaista työtä asukkaiden ja sen taustalla olleen vanhoillislestadiolaisen herätysliikkeen hyväksi.

1960-luvun alussa lestadiolaisen herätysliikkeen kriisi iski myös ylioppilaskotiin. Tämän vaiheen selvittely vaatisi oman esityksen. Viittaan vain keskeisimpiin tosiasioihin ylioppilaskodin kriisitalvesta 1961.

Kannatusyhdistyksen vuosikokouksessa helmikuun 6. päivänä 1961 oli paikalla peräti 214 jäsentä. Kokousta siirryttiinkin pitämään Säätötalossa. Yhdistyksen silloisen johdon ja puheenjohtajan kannatus punnittiin jo johtokunnan erovuoroisten jäsenten vaalissa, jossa entiset jäsenet eli Ilmari Soisalon-Soininen, neiti Impi Jylhä ja johtajaopettaja Veikko Kerola saivat 182 – 190 ääntä, heidän vastaehdokkaansa kansanedustaja Artturi Jämsén, lääninrovasti Kullervo Hulkko ja kirkkoherra Veikko Pentikäinen puolestaan noin 30 ääntä.

Suurin piirtein samoin lukemin vuosikokous hyväksyi myös johtokunnan esityksen yhdistyksen omistaman irtaimen omaisuuden luovuttamisesta uudelle samaa tarkoitusta ajavalle yhdistykselle. Viimeksi mainittu päätös vahvistettiin vielä Suomalaisella kauppakorkeakoululla 4. toukokuuta pidetyssä ylimääräisessä kokouksessa, johon osallistui peräti 372 kannatusyhdistyksen jäsentä. Äänestystulos oli tällä kertaa 253 – 102, tyhjiä 6.

Äänestystulos merkitsi, että yleinen kokous hyväksyi johtokunnan viikkoa aiemmin Maitojyvä ry:n kanssa tekemän sopimuksen, joka tarkoitti ylioppilaskodin huoneistojen hallintaoikeuden vuokraamista uudelle yhdistykselle. Maitojyvä ry:n johtokunnan muodostivat Pekka ja Anna-Maija Raittila, heidän lankonsa Keijo Immonen sekä Antti Jokela.

Järjestely, jossa vastuu ylioppilaskodin käytännön asioiden hoitamisesta siirrettiin Maitojyvä ry:lle, kesti vuoden 1963 loppuun saakka, minkä jälkeen

Laestadiolaisten ylioppilaskodin kannatusyhdistys otti hoitaakseen alkuperäiset tehtävänsä.

Tämän vaiheen kaikinpuolinen ja tasapuolinen selvittely kuuluu edessä oleviin tutkimustehtäviin. Olisin iloinen, jos saisin siihen liittyviä tietoja vielä keskeisemmiltä ystäviltä. Itse en tällä hetkellä tiedä edes sitä, kenen hallussa Maitojyvä ry:n asiakirjat ovat.

Vanhoillislestadiolaisen herätysliikkeen kriisin jälkeen ylioppilaskodin toimintaa jatkettiin aiempaa suppeammin taustavoimin ja pelkistetympin tavoittein. Tähän liittyi 80-luvun alussa myös opiskelija-asukkaiden omatoimisuuden kasvattaminen, kun koti luopui emännästään ja ruokapalveluistaan.

Ylioppilaskotimme täyttää nyt siis kuusi vuosikymmentä ja kannatusyhdistys on puolitoista vuotta vanhempi. Kuitenkin yhdistyksellä on ollut olemassaolonsa aikana vain kolme puheenjohtajaa: Ilmari Soisalon-Soininen oli puheenjohtajana vuodesta 1948 vuoteen 1974 saakka, rovasti Timo Kökkö vuosina 1975 - 1981 ja rovasti Hannu Pelkonen vuodesta 1982 lähtien.

Kymmenen vuotta sitten kaikki kolme puheenjohtajaa olivat läsnä 50-vuotisjuhlassamme. Ilahtui, kun Ilmari Soisalon-Soininen soitti heti seuraavana päivänä minulle ja muisteli vielä joitakin perustamisvaiheen asioita. Hän sai laskea matkasauvansa seitsemän vuotta sitten, lokakuussa 2002. Professori Soisalon-Soinisen oppilaisiin kuulunut professori Raija Sollamo totesi muistokirjoituksessaan, että hänen voimakkaalle persoonalleen tyypillisiä piirteitä olivat vilpitön kristillisuus, pitkä sydämellinen nauru ja aatelismiehen käytöstavat.

Hannu Pelkosta haluan kiittää sydämellisesti jo kohta 28 vuotta jatkuneesta uhrautuvasta palvelutyöstä ylioppilaskotimme hyväksi. Hän – niin kuin Irjansakin - on itse ylioppilaskodin entisiä asukkaita vuosilta 1956 – 1960. Hän on uhrannut aikaansa ja työpanostaan paitsi ylioppilaskodille ja lestadiolaispappien veljespiirille myös Piipiaseuralle, Inkerin kirkolle ja lähetystyölle. Taloudellisen kysymysten asiantuntijana on myös pitkäaikaisella varapuheenjohtajallamme, maakuntajohtaja emeritus Pentti Lampisella ollut merkittävä rooli yhteisessä työskentelyssämme.

Siitä, että ylioppilaskotimme on viime vuosikymmeninäkin voinut jatkaa toimintaansa taloudellisesti vakaalla pohjalla ja kodin perustajien perintöä vaalien, lankeaa erityinen kiitos kolmelle naiselle, jotka ovat hoitaneet keskeisiä tehtäviä ylioppilaskodin piirissä. He ovat Hilka Vastamäki, entinen sihteeri ja rahastonhoitaja, Oili Marttila, joka toimi sihteerinä vuodesta 1979 vuoteen 2002 ja on edelleen johtokunnassa, sekä Tarja Nieminen, joka vuodesta 2002 lähtien on huolehtinut kaikista kodin hallinnollisista ja taloudellisista asioista. Sydämelliset kiitokset kaikille teille uskollisuudestanne ja rakkaudestanne ylioppilaskotia kohtaan!

Luodessamme katseen viimeksi kuluneeseen kymmenvuotiskauteen muistamme kiitollisena myös edesmenneitä ylioppilaskodin toiminnassa eri tavoin mukana olleita ystäviä, jotka ovat saaneet kutsun toiseen kotiin. Heitä ovat Ilmari Soisalon-Soinisen ja hänen Marjatta-puolisonsa sekä vuonna 2002 edesmenneen Martti Miettusen ohella Hilla Pyysalo, joka oli aikoinaan Pohjois-Suomen Orpokotiyhdistyksen jäsenenä myöntämässä ylioppilaskodille ratkaisevan tärkeää lainaa ja joka kuului kodin ystävien ydinjoukkoon, Lauri Impiö, entinen Maitojyvä-poika ja johtokunnan jäsen, Mikko Jokela, entinen sihteeri ja johtokunnan jäsen, Jouko Kärkkäinen, kodin isäntä, johtokunnan jäsen ja perinteen tallettaja, Taisto Nieminen, ylioppilaskodin käytäväkeskustelujen osanottaja, ja Bela Csepregi, joka seurasi ylioppilaskotimme ja lestadiolaispappien ystäväpiiriin vaiheita Unkarista käsin ja Suomen-matkoillaan 1930-luvun lopulta vuonna 2004 tapahtuneeseen kuolemaansa saakka. Ehkä moni muistaa

myös Lestiksen seuroissa ahkerasti käyneen Kirsi-Marja eli Kika Hammarin, taiteilijan ja rauhanaktivistin.

60 vuodessa ylioppilaskoti on kokenut monenlaisia muutoksia, jotka ovat liittyneet sen aatteellisen, kirkollisen ja yhteiskunnallisen ympäristön sekä opiskelijoiden sosiaalisen aseman muuttumiseen. Kuitenkin ylioppilaskoti haluaa edelleen vaalia sitä kristillisyyden perintöä, jonka pohjalta se aloitti syksyllä 1949 toimintansa. Haluamme aina uusien asukaspolvien tutustuvan tähän perintöön. Samalla itse kunkin on hyvä pysähtyä pohtimaan, mitä lestadiolaisuus on minun ja meidän elämässämme Suomessa ja Helsingissä 2000-luvulla.